

lertid saa netop et Punkt, hvor Benaadningsretten, naar man vil benaade enten strag eller senere, just passende kan komme til Anvendelse, nemlig ved at forandre Tugthuusarbejdet til Statsfængsel.

Det ærede Medlem havde dernæst ikke Ret i at sige, at jeg havde antydet at ville opgive Modstanden paa dette Punkt, naar Sagen atter kom tilbage hertil fra Folkethinget. Det vilde have været utactist og uslogt at sige det, og jeg har heller ikke sagt det. Jeg vil tværtimod sige, at, dersom disse Endringsforslag forkastes af Thinget, vil jeg ikke see mig istand til at stemme for Udkastet. Jeg vil ganske vist ikke modsætte mig det, fordi det i det Hele maa ansees for at være en Velgjerning, og fordi man ikke maa være saa paastaaelig i sin Mening, at man, fordi man ikke faaer sine Dødsstraffer heelt opfyldte, skalde modsætte sig en gaavlig Forandring; men jeg vil ikke stemme derfor. Den høitærede Justitsminister bemærkede, at det var usandsynligt, at man kunde opnaae Enighed med Folkethinget, naar den af mig foreslaaede Forandring blev gjort. Det troer jeg imidlertid, at den høitærede Minister ikke er berettiget til at sige; jeg tvivler ikke om, at det efter hans Skøn forholder sig saa; men jeg troer ikke, at de factiske Omstændigheder, naar han vil erindre sig dem, bestyrke hans Udsagn. Af de i de paagældende Paragrapher i Folkethinget foretagne Forandringer bleve kun de to, gjorte ved 2den Behandling, nemlig Forandringerne i §§ 85 og 190; ved 3die Behandling fremkom der saa et Forslag om at stryge den ene af disse to Forandringer, saaledes at man førte § 85 tilbage til dens oprindelige Skikkelse; dette Forslag blev i et ingenlunde tæt besat Thing forkastet med et Overtal af 10 Stemmer. Det saamtidigt fremkomne Forslag til Forandringen i § 71 blev blot stillet for at føre den tidligere Consequents tilbage, saa at de 2 Tilfælde i §§ 85 og 190 ikke skalde komme til at staa som de eneste, men at Dødsstraffen, hvis den nogetsteds skalde være den eneste Straf, da ogsaa skalde være den eneste Straf i Tilfælde af Landsforræderi. Dette vil den høitærede Justitsminister vistnok erkjende for at være rigtig; men under saadanne Omstændigheder forekommer det mig ikke

usandsynligt, at Folkethingets Afstemning kan faae et andet Udfald, naar Sagen vender tilbage til det; og at Lovforslaget vil komme til at vende tilbage til Folkethinget, idet dette Thing efter al Sandsynlighed vil gaae ind paa de af flere Medlemmer stillede andre Endringsforslag, det anseer jeg, med den ærede Formands Tilladelse, som saa temmelig givet. — Jeg kan heller ikke give den høitærede Minister Ret i, at den Omstændighed, at der i Loven opstilles et Alternativ ved Siden af Livsstraffen, vil svække Virkningen af den i denne indeholdte Straffetrudsel. Det vil komme til at berøe paa, hvorledes Alternativet bliver brugt af Domstolene. Ja, dersom Domstolene efterhaanden komme bort fra Dødsstraffen, saa vil denne Straf ganske vist ikke mere have noget synderlig Afstrækkende ved sig; men, dersom Domstolene, hvortil de ere suldkommen berettigede, gjøre en skarp Forskjel mellem de forskjellige Tilfælde og straffe de virkelig affhyelige og fra ingensomhelst Side undskyldelige Misgjerninger med Døden, saa vil den i dette Alternativ liggende Straffetrudsel — forekommer det mig — beholde sin fulde Virkning. I ethvert Tilfælde kan det være tvivlsomt, om Virkningen vil svækkes mere, enten derved, at man i de Tilfælde, hvor formildende Omstændigheder ere tilstede, kjender en mildere Straf, eller derved, at Forbrydelser, for hvilke der efter den almindelige Mening er suldt Bevist tilstede, slet ikke straffes, fordi man ghyser tilbage for Anvendelsen af Dødsstraffen. Den ærede Justitsminister har rigtignok meent, at der ikke er nogen Fare derfor ved Nærvingeretssystemet; men det kan den ærede Minister sandelig ikke indstaae os for. Jeg er suldkommen enig med ham i, at man ikke bør fordre Eenstemmighed ved Edsvorne- retternes Kjendelser; men det vil dog altid blive Tilfældet, at, om end ikke een enkelt Mands, saa dog nogle enkelte Mands afvigende Mening og Tvivl kan blive afgjørende for Sagen, og jeg troer ikke, at den ærede Minister eller Nogen vil have det i sin Magt at forhindre den Ansuelse fra efterhaanden at trænge mere og mere frem, at Dødsstraffen ikke er tilstedelig. Jeg har iøvrigt ikke paa nogen Maade tillagt nogen Anden end mig selv denne Ansuelse. — Naar den ærede Minister endelig